

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 19/02/2026.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

BÀI 346: CHÚNG TA CÓ CHỖ TỐT ĐỂ ĐI THÌ KHÔNG CẦN PHẢI LO LẮNG

Chúng ta học tập Phật pháp, nương tựa, làm theo giáo huấn của Phật thì chắc chắn không rơi vào cảnh khổ. Chúng ta tu học pháp môn Tịnh Độ, khi thọ mạng ở thế gian hết thì chúng ta có thể giới Tây Phương Cực Lạc để đi về vì vậy chúng ta không phải lo lắng. Hòa Thượng từng nói: *“Chúng ta sống tận tâm tận lực hy sinh phụng hiến; khi chết thì chúng ta có chỗ tốt để đi về vậy thì chúng ta không có gì phải lo lắng!”*. Chúng ta phải thật làm thì mới thật có kết quả. Nếu hằng ngày chúng ta vẫn bất an thì chúng ta chưa thật làm. Hòa Thượng đã từng nói: *“Chúng ta thật làm thì sẽ cảm thấy rất an ổn”*. Chúng ta quán sát, hằng ngày, chúng ta sợ được sợ mất nên chúng ta bất an, nếu chúng ta rời xa được mất thì tâm ta sẽ an.

Nhiều năm qua, tôi quán chiếu và thấy được, người thật làm thì thật có kết quả, người chỉ làm trên hình thức thì sau một thời gian sẽ bỏ cuộc. Nếu họ bỏ cuộc mà có chỗ tốt nương về thì chúng ta mừng cho họ nhưng thực tế những người này gần như không có chỗ tốt để nương về, thậm chí bỏ cả việc tu hành. Thánh Hiền từng nói: *“Nhân phi Thánh Hiền, mặc năng vô quá”*. Con người không phải là Thánh Hiền, ai cũng có thể sai lầm. Có những người không nhận ra và chìm đắm trong sai lầm, những người này không thể cứu. Có những người nhận ra được sai lầm nên họ đã thay đổi, tự làm mới. Chúng ta là phàm phu, chắc chắn có nhiều sai lầm nhưng quan trọng là chúng ta nhận ra và mau hối cải, thay đổi, tự làm mới.

Tâm của chúng ta rất dễ thay đổi, chúng ta không thể kiên định. Đây giống như người thế gian nói: *“Thay đổi như chong chóng”*. Người thế gian thay đổi nhanh như vậy vì tâm họ không có nơi để an trú, tâm của họ trôi bồng bềnh theo dục vọng, tham cầu. *“Tham cầu”* không chỉ là tham tiền tài, danh vọng, có những người không thích tiền tài, danh vọng nhưng tâm rất mong lung.

Từ khi tôi bắt đầu dịch đĩa của Hòa Thượng giảng, tôi chỉ nghe và làm theo lời dạy của Hòa Thượng nên tâm tôi rất an. Tâm tôi an về pháp tu, an với việc làm, an với hoàn cảnh sống hiện tại. Tôi vẫn có trùng trùng vọng tưởng, những vọng tưởng này như sóng vỗ vào bờ đá, tâm tôi đã có nơi bám víu nên không bị vọng tưởng dẫn dắt. Do vậy, chúng ta phải xây dựng cho mình niềm tin kiên định. Chúng ta đã nhìn thấy những đạo lý, phương pháp mà Hòa Thượng dạy chắc chắn mang lại kết quả tốt vậy thì chúng ta phải xây dựng niềm tin kiên định. Nếu trong đời sống, trong quá trình hành trì mà chúng ta có niềm tin kiên định thì vọng tưởng không thể dẫn dắt chúng ta.

Hòa Thượng nói: ***“Đời này chúng ta có thể có thành tựu hay không thì vấn đề then chốt là ở chỗ chúng ta có thể buông xả được hay không! Chỉ cần chúng ta buông xuống thì không ai mà không có thành tựu”***. Chúng ta luôn chấp trước, dính mắc thì công phu không thể có lực. Người không thể thành tựu là do họ không thể buông xuống. Có người làm việc nhỏ thì dính mắc vào việc nhỏ, làm việc lớn thì dính mắc vào việc lớn. Cư sĩ Bằng từng nói: ***“Nhiều việc không bằng ít việc, ít việc không bằng không việc”***. ***“Không việc gì”*** không có nghĩa là không làm gì. Nhiều người hiểu sai nên họ chọn cách không làm việc gì. Chúng ta làm nhiều mà chúng ta dính mắc, bị chướng ngại vậy thì tốt nhất là chúng ta đừng làm nhiều việc. Hòa Thượng dạy chúng ta: ***“Xả mình vì người là phát tâm Bồ Đề”***. Tâm phục vụ chúng sanh chính là tâm Bồ Đề.

Hòa Thượng nói: ***“Hằng ngày, trong khi làm việc, tu hành, chúng ta phải cố gắng buông bỏ “danh vọng lợi dưỡng”, “năm dục sáu trần”, cuối cùng là buông bỏ cả thân này”***. Chúng ta vẫn chấp trước thân này nên chúng ta tham sống, sợ chết. Chúng ta vẫn chấp trước thân này là của ta. Chúng ta làm tất cả những việc cần làm, việc nào đáng có công đức thì đã có công đức, đáng có phước báu thì đã có phước báu. Thân của chúng ta là thân tứ đại do đất, nước, gió, lửa, hợp lại thành, đến lúc tan rã thì nó sẽ tan rã. Chúng ta dính mắc, chấp trước, tìm cách bảo vệ thân này thì cũng không thể bảo vệ được. Từ xưa đến nay, trong dòng tộc của chúng ta đã có rất nhiều người đã ra đi. Ở thế gian, cũng không có người nào sống mãi không già. Thân này đến lúc phải hoại thì sẽ hoại. Cho nên Hòa Thượng nói: ***“Ngay đến thân này cũng phải xả”***. Nếu chúng ta đã xả thân này thì ***“danh vọng lợi dưỡng”, “năm dục sáu trần”*** sẽ không còn chỗ bám.

Trước đây, tôi nhắc một người bạn là giám đốc một công ty chuyên cung cấp điện công nghiệp, anh có một gia đình hạnh phúc, anh nói với tôi là anh đang nhập thất. Tôi hỏi: *“Anh nhập thất thì làm sao có thể điều hành công ty?”*. Anh nói, anh luôn trong trạng thái trì danh nhưng vẫn điều hành công ty, vẫn ở gia đình với vợ con. Anh không học tiếng Hoa nhưng chỉ nghe bản gốc do Hòa Thượng giảng, một thời gian sau, anh đọc và dịch được bài giảng của Hòa Thượng. Tôi lấy một quyển sách, mở một trang bất kỳ và bảo anh dịch. Tôi rất ngạc nhiên vì anh dịch được hơn 50%. Một vài năm trước, anh cũng từng ra Hà Nội. Cảnh giới của anh khiến tôi rất nể phục! Chúng ta không cần tìm vào trong núi sâu để buông xả! Anh luôn ở trong trạng thái rất an, những thao tác, hành động như gấp thức ăn, nhai đều rất chậm rãi. Trước mặt mọi người, anh luôn gọi vợ là *“người đẹp”*; trên ngón tay anh luôn đeo một chiếc máy niệm Phật ký số. Anh đã buông bỏ thế giới bên ngoài, thân tâm an trụ trong chánh niệm. Khi tiếp xúc với anh, tôi nhận thấy một cách rõ ràng anh có chánh niệm phân minh. Anh cũng đã làm được nhiều kỳ tích. Việc thứ nhất là khi niệm Phật cho em trai, anh mệt không niệm được nữa thì anh khởi niệm: *“Xin Phật Bồ Tát đến trợ giúp con!”*. Ngay sau đó, anh nghe thấy trên không trung có tiếng niệm Phật vang rền. Người em gái của anh cũng nghe thấy tiếng niệm Phật đó. Việc thứ hai là anh không học tiếng Hoa nhưng có thể nghe Hòa Thượng giảng trực tiếp.

Hòa Thượng nhắc chúng ta: ***“phải buông bỏ “danh vọng lợi dưỡng”, “năm dục sáu trần”, cuối cùng là buông bỏ cả thân này”***. Chúng ta cũng có thể buông bỏ *“danh vọng lợi dưỡng”, “năm dục sáu trần”* nhưng chưa nghĩ đến là phải buông bỏ thân. Chúng ta thường yêu thích thuận cảnh, chán ghét nghịch cảnh. Đây là chúng ta đang mê.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta không chịu xả bỏ thân chính là chúng ta tham sống sợ chết vậy thì công phu không thể có lực. Bí quyết để có thành tựu không gì khác chính là buông xả. Buông xả là quan trọng hơn tất cả!”***.

Chúng ta luôn *“xúc cảnh sinh tình”*, tiếp xúc với hoàn cảnh nào thì liền khởi tâm dính mắc. Nếu chúng ta tiếp xúc với hoàn cảnh mà không khởi tâm, không động niệm thì chúng ta sẽ không bị dính mắc vào cảnh. Cảnh giới này rất cao so với chúng ta! Người bạn của tôi có thể đã đạt đến cảnh giới tiếp xúc với cảnh mà không sinh tình, không khởi phân biệt, chấp trước, mọi việc vẫn diễn ra nhưng

tâm anh luôn giữ chặt câu Phật hiệu. Khi chúng ta gặp cảnh thì liền khởi tâm phân biệt. Thí dụ, chúng ta phân biệt là êm ái, thô ráp, ngọt ngào, đắng chát.

Hòa Thượng nói: ***“Nếu chúng ta biết được, thế gian này, tất cả đều là giả vì chúng ta không thể mang đi”***. Chúng ta biết thế gian là “giả” nhưng chúng ta vẫn phải làm mọi việc. Nếu chúng ta cho rằng thế giới là “giả” mà chúng ta không làm gì thì chúng ta đã sai. Chúng ta biết thế gian là “giả” để không dính mắc, vướng bận. Phật pháp cũng là giả, nếu chúng ta cho rằng Phật pháp là thật thì chúng ta đã sai. Phật pháp như một chiếc bè, chúng ta qua sông thì không cần vác theo chiếc bè đó. Chúng ta mượn cái giả để tu cái thật. Chúng ta làm “*cái giả*” tốt hơn nhưng điều quan trọng nhất là chúng ta không dính mắc, vướng bận vào cái “*giả*”. Thí dụ, người nông dân phải trồng trọt tốt nhất, người công nhân phải làm ra những con đường tốt nhất, Thầy Cô giáo tận tâm, tận lực với vai trò, trách nhiệm. Chúng ta tận tâm tận lực làm nhưng không tham cầu. “Tham cầu” là chúng ta không nỗ lực, chưa làm hết sức nhưng muốn mọi việc tốt. Chúng ta thấu hiểu rằng, chúng ta không thể mang đi bất cứ thứ gì vậy thì chúng ta tranh giành để làm gì?

Hòa Thượng nói: ***“Mạng người vô thường, một hơi thở ra mà không hít vào thì đã đi vào luân hồi. Việc này rất đáng sợ! Cho dù thân thể của chúng ta đang khỏe mạnh nhưng ở thế gian có rất nhiều sự cố xảy ra ngoài ý muốn”***. Theo tin tức trên báo đài thì dịp Tết này có hàng trăm người mất vì tai nạn giao thông. Chúng ta cho rằng mình đang rất khỏe, mình chưa thể chết nhưng có rất nhiều sự cố có thể xảy ra. Trong tiếng Hán có câu: “*Vạn nhất*”, nếu nhớ. Nếu một sự cố xác suất xảy ra là 1/1000 nhưng chúng ta gặp phải thì chúng ta sẽ giống như Hòa Thượng nói: ***“Đáng sinh tử như thế nào thì vẫn phải sinh tử như thế đó, đáng luân hồi như thế nào thì vẫn phải luân hồi như thế đó”***.

Hòa Thượng nói: ***“Hằng ngày, chúng ta không cố gắng tu tập, khi chúng ta gặp phải sự cố, công phu của chúng ta chưa có lực thì chắc chắn đi về thế giới mơ hồ”***. Hằng ngày, chúng ta có bệnh thì tâm cảnh giác của chúng ta sẽ được nâng cao. Nếu chúng ta cho rằng mình đang khỏe, mình chưa thể chết thì chúng ta đã không có tâm cảnh giác.

Hòa Thượng nói: ***“Hằng ngày, chúng ta nhìn thấy rất nhiều người trên thế giới***

Ngày nay, thế giới phẳng, nên trên thế giới xảy ra tai nạn gì chúng ta cũng có thể biết được thông tin. Con người có thể gặp phải rất nhiều kiếp nạn. Hòa Thượng nhắc chúng ta làm những việc cần làm, không lơ là, không chìm đắm trong những cảnh vui giả tạm. Trên Kinh Phật nói: **“Thế gian vô thường, khổ, không, vô, ngã”**. Chúng ta biết những điều này để tận tâm tận lực làm những việc cần làm. Tôi từng nhắc mọi người: *“Đáng yêu thương thì hãy yêu thương. Đáng tha thứ thì hãy tha thứ. Đáng tận tâm, tận lực làm những việc cần làm thì phải nỗ lực làm, đừng để quá muộn!”*.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta thử quán sát, khi lâm chung, khi gặp tai nạn, chúng ta có thể làm chủ được không?”**. Những việc này chắc chắn sẽ đến nên chúng ta phải quán sát để khi gặp việc, chúng ta không bị ngỡ ngàng. Nếu chúng ta có sự chuẩn bị và đã làm tất cả những việc cần làm. Ngày trước, tôi nghĩ, nếu tôi chưa đến 60 tuổi mà đã mất thì mọi người sẽ nói tôi *“chết yếu”*, hiện tại, tôi đã qua 60 tuổi, tôi đã làm tất cả những việc cần làm. Có những người chưa kịp làm một việc nào đó, họ chần chừ, do dự nên phải ra đi thì họ tiếc nuối. Tôi đã đi được các nơi, tôi làm được rất nhiều việc.

Hòa Thượng nói đến vô thường, sinh mạng ngắn ngủi không phải để dọa chúng ta mà là để chúng ta nỗ lực làm những việc cần làm. Chúng ta mượn cái giả để tu cái thật. **“Cái thật”** là công phu tu hành của chúng ta, chúng ta ra đi trong sự an lành, không khiếp sợ, hoảng loạn.

Hòa Thượng nói: **“Trong bất cứ hoàn cảnh khó khăn nào thậm chí đại tai, đại nạn đến mà chúng ta vẫn tự tại, tâm vẫn an trụ trong câu “A Di Đà Phật” thì cho dù vô thường đến, chúng ta vẫn an nhiên, không khiếp sợ”**. Có đồng tu hỏi Hòa Thượng, nếu một kiếp nạn lớn xảy ra, thí dụ nổ bom hạt nhân, chiến tranh hóa học thì chúng ta làm cách nào để trốn. nói: “

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta không cần phải tránh mà hãy bình thản, an nhiên mà sống, làm việc”**. Nếu sự cố xảy ra thì chúng ta đã có sự chuẩn bị từ lâu. Mạng người vô thường là chắc thật, Sinh – Lão – Bệnh – Tử là chắc thật.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót.

Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!